

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Пазарджик, 14.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и трета година в
следния състав:

Председател: Кристина Л. Пунтева

Членове: Красимир Ст. Комсалов
Димитър Б. Бишуров

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разгледа докладваното от Димитър Б. Бишуров Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20235200600139 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК.

С Присъда № 109 от 05.12.2022 година по НЧХД № 1296/2022г.,
Пазарджишкият районен съд е признал подсъдимия С. Г. Б., ЕГН *****
за невиновен в това, че на 27.04.2022 г., в гр.Пазарджик, по време на открито
съдебно заседание по АНД № 1928/2021 г. по описа на РС - Пазарджик,
публично е казал нещо унизително за честта и достойнството на З. И. Ч. от гр.
Велинград, в негово присъствие, като го е нарекъл „*****“, поради което и на
основание чл. 304 от НПК във връзка с чл. 9, ал.2 от НК го е оправдал по
повдигнатото обвинение за престъпление по чл.148, ал.1, т.1 във връзка с
чл.146, ал.1 от НК.

Признал е подсъдимия С. Г. Б. за невиновен и в това, че на 27.04.2022 г.,
в гр.Пазарджик, по време на открито съдебно заседание по АНД №1928/2021
г. по описа на РС - Пазарджик публично е разгласил позорно обстоятелство за
З. И. Ч., от гр. Велинград, като го е попитал „*****?“, поради
което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по повдигнатото
обвинение за престъпление по чл.148, ал.2, във връзка с ал.1, т.1 във връзка с
чл.147, ал.1 от НК.

На основание чл. 190, ал.1 от НПК е осъдил частния тъжител З. И. Ч. да заплати на подс. С. Г. Б. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 700.00 лева /седемстотин лева/.

В законоустановения срок е постъпила въззивна жалба от адв. К. У. от ПЗАК, в качеството му на повереник на тъжителя З. Ч., с която се иска отмяната на присъдата и признаване на подсъдимия за виновен с налагане на съответно справедливо наказание. Твърди се, че изводът на съда за невиновност на подсъдимия се дължи на недооценка на обществената опасност на деянието, предвид мястото и обстоятелствата, при които е извършено - в съдебна зала и по време на съдебно заседание /говори се за едно деяние, макар че обжалваната оправдателна присъда е за две престъпления - обида и клевета/. Сочи се, че съдът бил събрал предимно писмени доказателства, като отхвърлил искането за събиране на гласни такива, с което бил лишил частното обвинение от възможността да докаже високата степен на обществена опасност на деянието. Не прави конкретно искане за събиране на нови доказателства или за проверка на вече събрани такива.

В срока по чл.320 ал.4 от НПК е депозирано допълнително писмено изложение към въззивната жалба, в което обобщено казано се сочи, че съдът е постановил присъдата си при дефицит на доказателства, подкрепящи частното обвинение. Отделно от това присъдата била постановенa при превратно тълкуване на събраните доказателства. В контекста на инкриминираните в тъжбата изрази се излагат практически и теоретични разбирания за съставомерност на деянието като обида. Отново се акцентира на факта, че преценката на съда за малозначителност на деянието като обида е неправилна и в разрез с конкретните обстоятелства за време, място и начин на извършване на деянието, което пък било в резултат на отказа на съда да събере гласни доказателства относно конкретното поведение на подсъдимия в съдебното заседание, когато изрекъл инкриминираните изрази. Прави се искане за постановяване на нова осъдителна присъда и присъждане на съдебно-деловодни разноски в полза на тъжителя. Прави се искане за разпит на свидетелите-очевидци, посочени пред първоинстанционния съд, които той отказал да допусне. Алтернативно се иска връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд, в случай на констатирани съществени процесуални нарушения, без такива да се

конкретизират.

Въззивният съд по реда на чл.327 от НПК прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия, свидетели или експерти, както и ангажирането на нови писмени или веществени доказателства.

В съдебно заседание частният тъжител, редовно призован, не се явява. Явяват се двама негови упълномощени повереници – адв. К. У. и адв. К. К. от ПЗАК. Поверениците поддържат въззивната жалба. Първият от тях препраща към съображенията, изложени в изготвената от него въззивна жалба и допълнителните писмени изложения към нея, като иска постановяване на нова осъдителна присъда с налагане на справедливо наказание, а алтернативно - връщане на делото на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав. Вторият повереник прави същите искания. Развива доводи, че с тъжбата било повдигнато едно обвинение за извършено едно престъпление - обида, посредством изричането на двата инкриминирани изрази - „*****“ и с отправянето на въпроса „*****?“, което съставлявало твърдение чрез въпрос, който въпрос бил обиден. Счита, че незаконосъобразно първоинстанционният съд е приложил разпоредбата на чл.9 ал.2 от НК, досежно израза *****. Отделно счита, че при постановяване на присъдата съдът е допуснал съществени отстраними процесуални нарушения. Първо, защото с оправдателния диспозитив за израза ***** съдът не се бил произнесъл относно целия обем на повдигнатото обвинение, което било за израза „*****“. Второ, присъдата страдала от друг порок, изразяващ се в липса на мотиви относно това защо била приложена разпоредбата на чл.9 ал.2 от НК. Тази норма била цитирана, но приложението ѝ не било обосновано с конкретни доводи, а именно откъде се извлича пониската степен на обществена опасност на конкретното деяние. Трето, налице било основание за отмяна на присъдата и по отношение на престъплението клевета, т.к. неправилно районният съд се бил позовал на разпоредбата на чл.413 от НПК, която нямала приложение в нито една от алтернативите от трите хипотези, защото това противоречало на разпоредбата на чл.18 от НПК - принципа за непосредственост. Първостепенният съд не е имал право да се позовава на мотивите на други съдебни инстанции по други дела, където предмета на доказване е бил за други обстоятелства, а не този, очертан с

тъжбата по настоящото дело. В заключение поддържа основното искане за отмяна на присъдата, респ. за постановяване на осъдителна такава и алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

Защитникът на подсъдимия иска потвърждаване на обжалваната присъда като правилна и законосъобразна с присъждане на разноски в полза на подсъдимия. Излага кратки съображения в тази насока.

Подсъдимият се присъединява към становището на защитника си и иска присъдата да бъде потвърдена.

В съдебно заседание никой от страните не прави искане за събиране на доказателства.

Пазарджишкият окръжен съд, след цялостна служебна проверка на присъдата, независимо от основанията посочени от страните, в предмета и пределите на въззивната проверка по чл.313 и чл.314 от НПК, намира въззивната жалба за процесуално допустима, поради подаването ѝ в законоустановения 15-дневен срок от лице с надлежна процесуална легитимация и срещу подлежащ на обжалване акт, а разгледана по същество - за неоснователна.

По делото са събрани, в необходимия обем и по съответния процесуален ред, всички доказателства, нужни за неговото правилно решаване.

Настоящият въззивен състав, след извършване на собствена проверка и анализ на доказателствения материал, намира за установена следната фактическа обстановка:

Въз основа на постановление на РП-Пазарджик, внесено по реда на Глава XXVIII от НПК в Районен съд-Пазарджик, било образувано АНД № 1928/2021 год. Обвиняем по това дело бил частният тъжител по настоящото - З. Ч.. Той бил обвинен в извършване на престъпление по чл.131, ал.1, т.12 във връзка с чл.130, ал.1 от НК, а именно затова, че на 12.11.2020 год., в град Пазарджик, по хулигански подбуди, причинил на подсъдимия по настоящото дело - С. Г. Б., лека телесна повреда.

В проведеното на 27.04.2022 г. открито съдебно заседание по горесцитираното дело, З. Ч. /в качеството си обвиняем/ дал обяснения по обвинението, с които твърдял, че на инкриминираната дата бил нанесъл един единствен удар на пострадалия по делото С. Б., който пръв го бил блъснал с

рамото, викал, ръкомахал и крещял в негова посока, а на другия ден му извадил нож. Тези обяснения на тъжителя по настоящото дело Ч. съществено противоречали на дадените преди това от подсъдимия по настоящото дело Б. показания /в качеството му на свидетел по горесцитираното АНД в с.з. на 09.03.2022г./, според които той по никакъв начин не бил предизвикал Ч. преди инцидента, а същия му бил нанесъл 3-4 удара, както и отрекъл да го е заплашвал с нож нито същия, нито на следващия ден. В опит да бъдат преодолені възникналите противоречия, съдията - докладчик по АНД № 1928/2021г. провел очна ставка между горните двама.

В очната ставка Б. заявил: „ *****
*****
*****
*****

На свой ред Ч. казал, че държи на думата си и че бил казал истината. Тогава подс. С. Б., възмутен от това, че Ч. не казва истината, се обърнал към него с думите: „***** си. *****?
*****“.

Всичко това било записано в съдебния протокол от откритото съдебно заседание, проведено на 27.04.2022 г. в гр.Пазарджик по АНД №1928/2021 г.

По въпросното АНД било постановено Решение № 219/27.04.2022 г., с което З. Ч. бил признат за виновен в извършване на престъпление по чл.131, ал.1, т.12 във връзка с чл.130, ал.1 от НК, а именно затова, че на 12.11.2020 год., в град Пазарджик, причинил на С. Г. Б. лека телесна повреда, представляваща временно разстройство на здравето, като деянието е извършено по хулигански подбуди. В мотивите си решаващия съд изцяло се доверил на показанията на С. Б., включително и в частта на обстоятелствата, за които е била проведена гореописаната очна ставка, респективно отхвърлил като неверни обясненията на Ч. в тази им част.

По въззивна жалба на признатия за виновен З. Ч. било образувано ВАНД № 348/2022 год. по описа на ОС - Пазарджик. Делото приключило с нова въззивна Присъда № 30/25.10.2020г, с която решението на РС - Пазарджик по АНД №1928/2021 г. било отменено и Ч. бил признат за невиновен по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл.131, ал.1, т.12 във връзка с чл.130, ал.1 от НК. Причината за оправдателната присъда била тази, че причиняването на леката телесна повреда от З. Ч. на С. Б. не било по

хулигански подбуди, тъй като целта на първия не била да демонстрира явно неуважение към обществото, а да нанесе телесно увреждане на Б., за което у него бил възникнал личен мотив, изключващ хулиганските такива. В мотивите към присъдата си въззивния съд възприел изцяло фактическата обстановка, установена от районния съд, като кредитирал изцяло показанията на С. Б., включително и в частта за обстоятелствата, за които е бил поставен от първоинстанционния съд в очна ставка със З. Ч., респ. отхвърлил като неверни обясненията на Ч. в тази част. Изрично въззивният съд посочил в мотивите си, че постановената от него присъда е оправдателна и не би могъл до постанови осъдителна такава по основния състав на чл.130 ал.1 от НК, т.к. по делото не е имало конституиран частен обвинител. Несъмнено въззивният съд е имал предвид, че не би могъл да бъде сезиран с надлежно искане по реда на чл.287 ал.5 от НПК, за да постанови осъдителна присъда по чл.130 ал.1 от НК, каквото престъпление всъщност е било извършено.

На 16.09.2022г. З. Ч. подал тѣжба в РС-Пазарджик против подс. С. Б., с която било отпочнато настоящото наказателно производство. С тѣжбата частният тѣжител Ч. инкриминирал като обидни отправените към него думи от подсъдимия Б. по време на очната ставка, проведена на 27.04.2022г. по АНД № 1928/21г. по описа на ПЗРС, а именно: „***** ***** си. *****? *****.“.

Тук веднага следва да се каже, че абсолютно законосъобразно и с дължимия юридически усет, изхождайки от описаните в тѣжбата фактически обстоятелства, т.е. от фактите, които му е „дал“ тѣжителят, първоинстанционният съд е „дал“ на страните правото, квалифицирайки инкриминираните изрази като обвинения за две престъпления – обида и клевета. Не може да има никакво съмнение, че за разлика от съществителното нарицателно име „*****“, с което се нанася обида, с отправянето на въпроса „*****?“ на тѣжителя принципно би могло да се припише позорящо действие в смисъл на: ти лъжеш / казваш лъжи / изричаш лъжи / говориш неистини/ и др. под., което безспорно е позорящо обстоятелство по смисъла на чл.147 ал.1 от НК, доколкото те обрисова пред останалите членове на обществото като човек, на когото не би могло да се има доверие. С това пък ще е засегната оценката, която останалите членове на обществото дават на засегнатия, а не неговата самооценка. Именно в това се състои и разликата в предмета на засегнатите обществени отношения, т.е. на правнозащитените

блага съответно от престъплението обида и клевета. Съвършено друг би бил случаят ако вместо с отправянето на въпрос към тъжителя „*****?“, същият е бил наречен „*****“. Последният израз би бил обиден, а не клеветнически, т.к. представлява съществително нарицателно име, което е обществено неприемливо и с което се засяга директно честта и достойнството на адресата му, т.е. самочувствието или самооценката, която той има за собствената си човешка личност.

В този ред на мисли не може да бъде споделено разбирането на поверениците, развито в писмените допълнения към въззивната жалба и в пледоарията пред въззивния съд, че с отправения въпрос „*****?“, на тъжителя била нанесена обида. За сведение на горните само следва да се припомни трайно наложеното в теорията и практиката схващане, че при устната обида обикновено се използват епитети, определения, сравнения и др. под., с които се засяга честта и достойнството на обидения, докато при клеветата се приписват конкретни прояви на засегнатото лице, които са недостойни от гледна точка на обществените разбирания за чест и морал. Приписването на такива прояви най-чест се прави чрез използване на глаголни форми, включени в определен контекст, какъвто всъщност е и инкриминирания въпрос „*****“, в който се съдържа глаголът „*****“, използван във второ лице, единствено число, сегашно време.

Аналогична на описаната по-горе фактическа обстановка е била възприета и от районния съд. Въпросната фактическа обстановка е била установена изцяло от обясненията на подсъдимия С. Б., както и от писмените доказателства, приобщени по делото и най-вече съдебен протокол № 632 от съдебното заседание, проведено на 27.04.2022 г. по АНД № 1928/2021 год. по описа на РС - Пазарджик, Решение № 219/27.04.2022 г. по цитираното АНД, ведно с мотивите, Определение № 309/16.05.2022 г., с което съдът по цитираното АНД е оставил без уважение молбата на защитника на Ч. за поправка на съд. протокол от 27.04.2022 год., както и Присъда № 30/25.10.2022 г. постановена по ВАНД № 348/2022 г. по описа на ОС-Пазарджик, ведно с мотивите.

Така установената фактическа обстановка в достатъчна степен - по същество и по отношение на основните, относими към правния спор

обстоятелства, напълно кореспондира с наличните по делото доказателствени материали. Съдът е анализирал всички събрани гласни и писмени доказателства, които е подложил на внимателна проверка, съобразно изискването на чл.107, ал.5 от НПК. Решаващият съд е изпълнил и задълженията си по чл.305, ал.3 от НПК, доколкото недвусмислено в мотивите са посочени установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение.

С основание са били кредитирани изцяло обясненията на подс. Б., който признава, че в проведената очна ставка със З. Ч. го е нарекъл ***** и го попитал защо лъже. Попитал го това, тъй като казаното от Ч. - че Б. пръв го блъснал по рамото, викал, ръкомахал и крещял в негова посока, а на другия ден му извадил нож, не било истина. Като го нарекъл *****, имал предвид, че е ***** и направил това, тъй като бил възмутен от изречените от Ч. лъжи. Настоящата инстанция също дава пълна вяра на обясненията на подсъдимия, т.к. ги намери за обективни и правдиви, доколкото кореспондират изцяло на събраните по делото писмени доказателства, подробно посочени по-горе.

При така установената фактическа обстановка първоинстанционният съд е достигнал до верния правен извод, че подсъдимият следва да бъде оправдан и по двете повдигнати с тъжбата обвинения - за публични обида и клевета.

По отношение на обвинението за обида е абсолютно законосъобразен изводът на съда, че поведението на подс. Б. формално осъществява признаците на престъпление по чл.148, ал.1, т.1 във връзка с чл.146, ал.1 от НК, но същото е с явно незначителна степен на обществена опасност по смисъла на чл.9 ал.2 от НК. Този извод съдът е мотивирал, след като е отчел, че действително при проведената очна ставка Б. е нарекъл Ч. *****, което съществително име е обидно, доколкото с него може да се засегне честта и достойнството на човешката личност. Законосъобразно съдът е дал вяра на Б., че наричайки Ч. *****, е имал предвид че е *****, което е било в съответствие със ситуацията, в която е бил изречен изразът - в края на очната ставка, когато Ч. е казал че говори истината. Правилно е изразеното от съда схващане, че в житейски план определянето на някого като „*****“ често и преимуществено се използва за човек, който лъже, като именно в такъв

смисъл тази дума е била изречена от подсъдимия. Законосъобразно съдът се е позовал на разпоредбата на чл.413 от НПК, когато е обсъждал мотивите на двете съдебни инстанции по влязлата в сила оправдателна присъда по АНД № 1928/2021 год. на РС-Пазарджик. Според алинея първа на посочената разпоредба, въпросната присъда, чиято неразделна част са мотивите, е задължителна за всички учреждения, юридически лица, длъжностни лица и граждани. В този смисъл е несподеляемо възражението на повереника на частното обвинение, че съдът бил допуснал съществено процесуално нарушение, като в своите мотиви е възприел и обсъждал въпросните мотиви.

Изхождайки от обсъжданите мотиви, първоинстанционният съд е намерил за безспорно доказано, че по АНД № 1928/2021 год., в качеството на обвиняем, Ч. е дал лъжливи обяснения, които е поддържал в проведената с Б. очна ставка. Ето защо последният, който в качеството си на пострадад по делото е давал правдиви показания, по време на очната ставка е реагирал емоционално, при което действително нарушил добрия тон в съдебното заседание, като нарекъл Ч. *****. Абсолютно законосъобразно и с необходимото чувство за справедливост, първоинстанционният съд е отчел, че неовладяната емоция от страна на подсъдимия Б. е приемлива и не следва да търпи наказателна репресия. Съдът се е мотивирал с това, че в крайна сметка именно Б. е бил обект на телесно увреждане и проявена агресия от страна на Ч., от което е претърпял значителни болки и страдания. Ето защо в съдебното заседание, по време на очната ставка, изправен лице в лице срещу своя нападател, който безцеремонно е излъгал пред съда в стремеж да се оневини, включително и като е приписвал на Б. престъпление – че му бил извадил нож, последният напълно житейски обяснимо е изпаднал в неовладяно раздразнение, при което нарекъл Ч. *****. Изхождайки от времето, мястото и причините за отправянето на обидата, съдът е намерил, че деянието е с явно незначителна степен на обществена опасност, респ. не е престъпно, с което настоящата инстанция напълно се солидаризира.

С оглед на казаното до тук е несподеляемо възражението на повереникът на частното обвинение, развито пред въззивната инстанция, че в първоинстанционният акт липсвали мотиви, от които да става ясно защо съдът приема, че престъплението обида е с явно незначителна степен на обществена опасност по смисъла на чл.9, ал.2 от НК. Съдебният акт е достатъчно ясно и напълно мотивиран в тази му част, като не възниква

никакво съмнение каква е била волята на решаващия съд.

Не може да бъде споделено възражението и на поверениците, че степента на обществена опасност на деянието обида е била висока, което се аргументира главно с факта, че тя била изречена на висок тон, пред съд, в присъствие на прокурор и защитник, както и по време на съдебно заседание. Това е така, защото при същите обстоятелства тъжителят Ч., в качеството на обвиняем е лъгал безцеремонно пред съда, в стремеж да постигне оправдателна присъда, с което неминуемо е засегнал чувството за справедливост на Б., което го възбудило емоционално до степен, че да отправи към него обида, именно по повод даваните лъжливи обяснения.

Несподеляемо е и възражението на повереникът на частното обвинение, развито пред въззивната инстанция, че в първоинстанционният акт липсвало оправдателен диспозитив за целия обем на повдигнатото обвинение за обида, което било основание за отмяна на присъдата и евентуално връщане на делото за ново разглеждане. Това било така според повереникът, т.к. с тъжбата като обиден бил инкриминиран изразът „*****“, а подсъдимият бил признат за невиновен и оправдан само за изразът „*****“, но не и за определението „*****“. В конкретиката на това възражение следва да се отговори, че прилагателното име „*****“, в контекста на инкриминирания израз и като част на речта, е било използвано като определение към съществителното нарицателно име „*****“. Само по себе си прилагателното име „*****“ не е обидно и с него не може да се засегне честта и достойнството на човешката личност, респ. да се повдигне обвинение за обида. Обидно е съществителното „*****“, без оглед на това, дали когато се изрича пред него няма поставено никакво или пък има някакво поставено определение, пък било то „*****“, „не*****“, „полу“ и т.н. Именно за обидният израз „*****“ съдът е постановил оправдателен диспозитив, при което не може да се твърди, че не става ясно за какво подсъдимият е бил оправдан или пък, че няма произнасяне по предявено обвинение.

Абсолютно законосъобразен е и генералният извод на съда, че подс. Б. следва да бъде оправдан по обвинението за публична клевета. Настоящият съдебен състав обаче не споделя правните доводи в мотивите на първоинстанционния съд относно основанията за оправдаване на подсъдимия, поради което и на основание чл.337 ал.3 от НПК намира, че

същите следва да бъдат изменени с настоящото изложение. Това разбира се не опорочава крайния първоинстанционен съдебен акт и не променя неговия резултат.

За да оправдае подс.Б. за престъплението по чл.148, ал.2 във връзка с ал.1, т.1 във връзка с чл.147, ал.1 от НК затова, че на 27.04.2022 г., в гр.Пазарджик, по време на открито съдебно заседание по АНД №1928/2021 г. по описа на РС-Пазарджик публично е разгласил позорно обстоятелство за З. Ч., като го е попитал „*****?“, съдът е приел, че е налице хипотезата на чл.147 ал.2 от НК. Посочил е в своите мотиви, че от мотивите на двете решаващи инстанции по АНД № 1928/2021 год., съобразени на основание чл.413 НПК, категорично се доказало, че Ч. е дал неверни /лъжливи/ обяснения, в качеството на обвиняем по това дело, които е поддържал в проведената с Б. очна ставка. Последният, който пък дал правдиви показания и в края на очната ставка, след като го нарекъл *****, го попитал „*****?“. При това положение първоинстанционният съд заключил, че с приписаното действие, формулирано като въпрос, подсъдимият не е осъществил престъпния състав на клеветата, тъй като за да е осъществен същият, разгласените обстоятелства освен позорни, следва да са и неистински. Това се извежда от разпоредбата на чл. 147, ал.2 от НК, предвиждаща ненаказуемост, ако деецът докаже истинността на разгласените обстоятелства. Именно по тези съображения подс. Б. е бил оправдан.

Според настоящия съдебен състав, при повдигнато обвинение за клевета деецът следва да бъде оправдан на основание чл.147 ал.2 от НК само ако разгласените от него обстоятелства са позорящи в принципен план, но и същевременно не са неистински. Също така в съзнанието на разгласяващия обстоятелствата следва да има представи, че те са позорящи за конкретно лице, но и че са истински, като при доказване на тяхната истинност, ще намери приложение горепосочената норма.

Тук веднага следва да се посочи дали е възможно посредством отправянето на въпрос да се разгласи позорящо за друго обстоятелство. Според настоящия съдебен състав това би било възможно, но само когато въпросът, който съдържа позорящото обстоятелство, бъде зададен като риторичен, т. е. като такъв, който не предполага отговор, а съдържа отговора в себе си. В конкретният казус зададеният от подсъдимия към тъжителят

въпрос по време на очната ставка - „*****?“, в никакъв случай не би могъл да се възприеме като риторичен. Напротив, повече от очевидно е, че в края на очната ставка, когато подс.Ч. е заявил, че държи на думата си и че той казва истината, подс.Б. реагирал емоционално. Казал му, че е ***** и го попитал защо лъже. Несъмнено е, че Б. е очаквал по някакъв начин да му се отговори на този въпрос, т.к. веднага след задаването му е предложил двамата с Ч. да се подложат на детектора на *****та, за да се „*****“. При това положение няма никакво съмнение, че задавайки инкриминирания въпрос, Б. не разгласил от обективна страна позорящо обстоятелство, още по-малко пък е действал с престъпен умисъл за оклеветяване на Ч.. Със зададения въпрос той просто е дал изблик на възмущението си относно лъжите, казани от Ч. пред съда, но същевременно и искал последният да отговори защо лъже, приканвайки го заедно да се подложат на детектор на *****та. С последното Б. допълнително е афиширал увереността си, че Ч. лъже пред съда. Ето защо поведението на подс. Б. при задаването на инкриминирания въпрос е несъставомерно както от обективна, така и от субективна страна, досежно обвинението за извършено престъпление публична клевета. Несъставомерността от субективна страна е налице и поради това, че Б. е бил наясно какви са били фактите от обективната действителност, за които е била проведена очната ставка и за които Ч. е лъгал. Правната теория и практика е категорична, че липсва умисъл за клевета при основана на обективни факти увереност в истинността на изнесеното. Поради всичко това за обвинението в клевета Б. е следвало да бъде оправдан в хипотезата на чл.24 ал.1, т.1, пр.2 от НПК – деянието не съставлява престъпление. Всичко казано до тук обаче не налага промяна в проверявания съдебен акт, т.к. в крайна сметка той е законосъобразен, с оглед постановения правилен оправдателен диспозитив за вмененото престъпление по чл.148, ал.2 във връзка с ал.1, т.1 във връзка с чл.147, ал.1 от НК.

При извършената служебна проверка съдът не констатира да са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да водят до отмяна на присъдата.

Доколкото не се установи основания за отмяна или изменение на обжалваната присъда, същата се явява обоснована и законосъобразна, а като такава следва да бъде потвърдена.

С оглед изхода от делото и в съответствие с чл.190 ал.1 във връзка с чл. 317 от НПК, тъжителят Ч. следва да бъде осъден да заплати на подсъдимия

Б.- ответник по въззивната жалба, сторените пред настоящата съдебна инстанция разноси в размер на 700 лева – платен адвокатски хонорар на защитника.

По изложените съображения и на основание чл.338 НПК
Пазарджишкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда № 109 от 05.12.2022 година, постановена по НЧХД № 1296/2022г. по описа на Пазарджишкият районен съд.

ОСЪЖДА З. И. Ч., ЕГН ***** от гр.Велинград, ул. “*****“ № 16 **ДА ЗАПЛАТИ** на С. Г. Б., ЕГН ***** от с.Г. обл.Пазарджишка, ул. “*****“ № 42 направените по делото разноси пред въззивната инстанция в размер на 700 лв. /седемстотин лева/.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____